

Valdensiešu Cēlā mācība

Cēlā mācība ir poēma, kas parādījās ap 1100.gadu, un tā ir valdensiešu ievērotā ticības apliecība. Iespējams, tā ir veidota uz agrīno tradīciju un valdensiešu ieleju kultūras pamata, kas sniedzas līdz pat 4. vai 5.gadsimtam, līdz pāvesta Silvestra (314.-336.g.) un imperatora Konstantīna laikam. Vēsturiski tieši šajā laikā valdensieši atdalījās no Romas katoļu baznīcas.

Viduslaikos pastāvēja vispārēja pārlicība, ka Atklāsmes grāmatas 1000 gadi (tūkstošgade?) sākās ar Kristus nāvi un beidzās 1000.gadā. Šajā laikā Sātans tiktu atbrīvots virs zemes un sāktos antikrista valdīšana. Tieši šīs pārlicības dēļ parādījās populārs izteiciens: "Pasaules gals ir tuvu klāt." Cēlās mācības autors atsaucas uz šo izteicienu poēmas ievada rindās. Jāatzīmē, ka transsubstancijas doktrīna netiek noraidīta vienīgi tādēļ, ka tāda neeksistēja līdz 1215.g., kas ir vairāk nekā 100 gadus pēc Cēlās mācības.

Apakšvirsraksti parāda valdensiešu ticības raksturu un ietver visas ortodoksālās evaņģēliskās doktrīnas, kuras bija "Ticības Atzīšanās", kuru apstiprināja sinode Šamforanas pilsētā 1532.g. 12.oktobrī.

Ziņojums par nepieciešamību pēc ticības

"Ak brāļi, ieklausieties cēlajā mācībā.

Mums vajadzētu vienmēr būt vērīgiem un lūgt,
Jo mēs redzam pasauli tuvojamies noslēgumam.

Mums vajadzētu censties darīt labus darbus,
Redzot, ka pasaules gals nāk.

Jau tūkstoš un simts gadi ir pagājuši,
Kopš tā tas bija rakstīts, jo mēs esam pēdējos laikos.

Mums vajadzētu maz iekārot, jo mēs esam tajā, kas atlicis, citiem vārdiem sakot, beigu noslēgumā.

Mēs ikdienas redzam Zīmes piepildāmie,

Un ļaunumu pieaugam, un labo samazināmie.

Tās ir briesmas, kuras Raksti piemin

Evaņģēlijos un svētā Pāvila rakstītajā:

Kā arī to, ka neviens dzīvais nevar zināt beigas.

Un tāpēc mums vajadzētu vēl jo vairāk būtīes, tikpat kā nebūt pārlicinātiem,

Vai mēs mirsim šodien vai rīt.

Bet kad tiesas diena nāks,

Katrs saņems pilnu atmaksu.

Tie, kas ir darījuši vai labu, vai ļaunu.

Noraidīt purgatoriju

Tā tad Raksti saka, un mums vajadzētu tam ticēt,

Ka visi cilvēki tiks izdalīti divos ceļos.

Labie - uz godību, un ļaunie - uz mocībām.

Bet tas, kurš neticēs šādai aiziešanai

Ticība Trīsvienībai

Lai tāds izmeklē Rakstus no pašiem sākumiem,
No Ādama radīšanas līdz šīs dienas laikam,
Tur viņš atradīs, ja viņam ir saprašana,
Ka daži tiek izglābti salīdzinot ar pārējiem.
Tādēļ katram, kurš darīs labus darbus,
Dieva Tēva godam ir jābūt pirmajam principam, kas viņu iedvesmo.
Tāpat viņam vajadzētu lūgt palīdzību Viņa godības pilnajam Dēlam, dārgajam jaunavas
Marijas Dēlam, un Svētajam Garam, kurš apgaismo mūs patiesajā ceļā.
Uz šiem trīs (svētajai Trīsvienībai) kā uz vienu Dievu, ir jāsauc,
Kurš ir pilns gudrības un labestības.
Pēc šī mums bieži jālūdzas un jālūdz,
Ka Viņš dotu spēju mums stāties pretī saviem ienaidniekiem,
Un uzvarēt tos pirms mūsu beigām,
Tie ir - pasaule, velns un miesa;
Un ka Viņš dotu mums gudrību, ko pavada labestība,
Ka mēs zinātu dzīvības ceļu,
Un turētu šķīstu dvēseli un miesu labdarības (mīlestības) ceļā,
Lai tā mēs mīlētu svēto Trīsvienību
Un savu tuvāko, jo Dievs to ir pavēlējis.
Ne tikai to, kas dara mums labu, bet arī tos, kuri mums nodara ļaunu.
Turēdami cerību Debesu Ķēniņā,
Ka beigās Viņš varētu mūs ieaicināt Savā godības pilnajā mājvietā.
Tātad tie no mums, kuri nedarīs to, ko satur šī mācība,
Nekad neieies šajā mājvietā.
Lai arī tas nekad nav bijis pārāk grūti būt ļaundaru pieņemtiem,
Kuri mīl zeltu un sudrabu,
Kuri nicina Dieva apsolījumus,
Kuri ne tikai netur Viņa likumu un pavēles,
Bet arī neļauj tās turēt tiem, kuri to gribētu,
Drīzāk aizkavē viņus ar visu savu varu.

Atkrišana no žēlastības

Kā šis ļaunums ienāca cilvēcē?
Tāpēc, ka Ādams grēkoja pašā sākumā,
Apēdot aizliegto ābolu.
Un tā ļaunās sēklas grauds sakņojas citos,
Viņš atnesa nāvi sev un visiem saviem pēcnācējiem,
Tiešām varam mēs teikt, ka šis bija ļauns kumoss,
Tomēr Kristus ir atpircis labo caur Savu nāvi un ciešanām.

Attēlu un relikviju noraidīšana

Bet, ak vai, mēs atrodam šajā mācībā,
ka Ādams neticēja savam Dievam, savam Radītājam,
Jā, un mēs varētu tāpat teikt, ka šodien
Cilvēki atmet Dievu, Visvareno Tēvu,
Un tic elkiem paši sev par sagraušanu.

Tas, ko likums aizliedz,
Kas bija no iesākuma,
Saukts dabiskais likums, zināms visiem cilvēkiem,
Kuru Dievs ielika sirdī pirmajam cilvēkam, ko Viņš izveidoja.
Dodot viņam varu darīt labu vai ļaunu,
Bet pavēlot viņam darīt labo un vairīties no ļaunā.
Un šis, kā jūs variet redzēt, tika nepareizi ievērots,
Tāpēc jo mēs esam atstājuši labo un darījuši ļauno,
Tāpat kā Kains, Ādama vecākais dēls,
Kurš nogalināja savu brāli Ābelu bez jebkāda iemesla,
Izņemot tikai to, ka viņš bija labs,
Un viņa cerība bija tajā Kungā, un nevienā radībā.

Ticība Likumam

Šeit mēs varam ņemt piemēru no dabiskā likuma,
Kam mēs esam bijuši nepaklausīgi un ko pārkāpuši,
Mēs esam grēkojuši pret Radītāju, un ievainojuši radību.
Tas bija cēls Likums, ko mums bija devis Dievs,
Un rakstīts katra cilvēka sirdī,
Ka viņš varētu to tur izlasīt un turēt, un mācīt taisnību,
Un mīlēt Dievu savā sirdī pāri jebkurai radībai,
Un ka viņš varētu būties un kalpot Viņam bez rezerves,
(Tāpēc) tāds (likums) nav atrodams svētajos Rakstos neviens.

Celibāta noraidīšana

Lai viņš varētu turēt stingru laulības saiti, šo cēlo vienošanos un līgumu,
Un turēt mieru ar saviem brāļiem, un mīlēt visus citus cilvēkus.
Lai viņš varētu ienīst lepnumu, un mīlēt pazemību,
Un darīt citiem, kā viņš gribētu lai viņam dara,
Un ja viņš darītu pretējo, tad viņš būtu jāsoda.

Tikai daži bija tie, kuri labi turēja šo likumu,
Un vairāk bija to, kuri pārkāpa to,
Kuri atmeta to Kungu, necienot Viņu,
Bet ticēja velnam un viņa kārdinājumam,
Kuri pārāk daudz mīlēja pasauli, un pārāk maz Debesu lietas,
Un kalpoja miesai vairāk nekā Garam.
Tādēļ mēs atrodam, ka daudzi ir gājuši bojā.
Šeit katrs var tikt norāts, kurš saka,
Ka Dievs neradīja cilvēku lai ļautu viņam iet bojā,
Bet lai katrs ņem vērā, ka tas notiek viņam, tāpat kā tas notika viņiem.
Jo plūdi nāca un iznīcināja ļaundarus,
Bet Dievs lika arkai tapt radītai, kurā Viņš izglāba labos.
Tā bija, ka ļaunais pieauga, un labais samazinājās,
tādēļ visā pasaulē tika izglābtas tikai astoņas personas.

No tā mēs varam mācīties
Atturēt sevi no ļauna, un to, ka visiem vajadzīgs atgriezties.

Jo Jēzus Kristus to ir teicis, un sv. Lūkas evaņģēlijā tas ir rakstīts,
Ka visi ies bojā, kas tā nedarīs.

Tiem, kuri izglābās, Dievs deva apsolījumu,
Ka pasaule nekad vairs neies bojā ūdens dēļ,
Un viņi, tam ticot, vairojās.
Bet to labo, ko Dievs viņiem darīja, viņi drīz aizmirsa,
Būdami vīri ar mazu ticību, un tik lielām bailēm,
Ka viņi neticēja pilnībā tā Kunga vārdiem.
Bet viņi ticēja, ka ūdeņi atkal pasauli satricinās,
Un domāja celt torni kur paglābties,
Jā, un viņi to sāka (kā tas ir rakstīts),
Paredzot to taisīt tik lielu, tik augstu un tik varenu,
Ka tā virsotne varētu aizsniegt Debesis,
Bet, ak vai, viņi nevarēja paveikt savu nodomu.
Jo viņi sadusmoja Dievu ar to,
ko Viņš arī tad parādīja.
Šī lielā pilsēta bija saukta Bābele,
Un tagad to sauc par jucekli tās sabrukušā stāvokļa dēļ.

Iepriekš bija tikai viena valoda cilvēku vidū,
Bet, lai viņi nevarētu viens otru saprast, Dievs radīja šķelšanos,
Tāpēc lai viņi nevarētu pabeigt to, ko viņi bija iesākuši.
Tās valodas tad izplatījās viscaur pasaulei.

Pēc šī viņi smagi grēkoja, atsakoties no likuma, citiem vārdiem sakot, dabiskā likuma,
Jo raksti saka, un to var skaidri pierādīt,
Ka piecas pilsētas, kuras darīja ļaunu, gāja bojā,
Dieva notiesātas ugunij un sēram.
Viņš iznīcināja ļaunos, un Viņš izglāba labos,
Jeb Lotu un viņa ģimeni, kurus eņģelis izveda,
Viņi bija četri, bet viens tika nolādēts,
Jo sieviete atskatījās atpakaļ, pārkāpjot pavēli.
Šeit lūk ir piemērs visai cilvēcei,
Ka viņiem vajag ņemt vērā to, ko Dievs aizliedz.

Tajās dienās dzīvoja Ābrahams, Dievam ļoti patīkams cilvēks,
Kurš aizsāka patriarhātu, no kā cēlās visi jūdi,
Un šie cēli cilvēki bija tā Kunga bijībā,
Kuri dzīvoja Ēģiptē, citu ļaunu cilvēku vidū.

Viņi bija apspiesti un pakļauti ilgu laiku,
Un raudādami uz To Kungu; Viņš sūtīja viņiem Mozu,
Un atbrīvoja Savu tautu un iznīcināja citas tautas.
Viņi izgāja cauri Sarkanajai jūrai, it kā tā būtu sausa un patīkama vieta,
Bet viņu ienaidnieki, kuri tiem dzinās pakaļ, visi gāja bojā ūdeņos.
Daudz citas zīmes Dievs tad deva Savai tautai,
Barojot viņus četrdesmit gadus tuksnesī, un dodot viņiem likumu,

Uz divām akmens plāksnēm, kuras Viņš sūtīja caur Mozu,
Kuras viņi atrada rakstītas, un cēli noteiktas.
Tas parādīja to, ka ir Kungs visiem cilvēkiem,
Kuram viņiem vajag ticēt, un mīlēt ar visu savu sirdi,
Tāpat kā bīties un kalpot Viņam līdz galam,
Un ka katram būs mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu:
Ka viņiem jādod padoms atraitnēm, un jāaizstāv tie, kuriem nav tēvu,
Ka viņiem jāpieņem nabagi savās mājās un jāapgērbj kailie,
Ka viņiem ir jāpabaro izsalkušie, un jāpavada ceļinieks,
Un kopā ņemot - uzmanīgi turēt Viņa likumu,
Apsolot tiem, kuri to turējuši, Debesu Valstību.

Viņš aizliedza elku kalpošanu,
Slepkavības, laulības pārkāpšanu un visa veida prostitūciju,
Melošanu un nepatiesu liecību,
Augļošanu, laupīšanu un ļaunu iekārošanu,
Tāpat arī mantrausību, un visu ļaunumu;
Labajiem Viņš apsolīja dzīvību, bet draudēja ar nāvi ļaunajiem;
Tad viņi tika ietērpti pašu pārvaldībā;
Bet tie, kuri grēkoja un darīja ļaunu,
Nomira un tika iznīcināti bez piedošanas:
Jo Raksti saka, un tas ir pietiekoši parādījies,
Ka trīsdesmit tūkstoši tika atstāti tuksnesī,
Trīsdesmit tūkstoši un vairāk (kā likums saka)
Mira zobens, uguns un čūsku dēļ;
Un daudzi citi tika iznīcināti citā veidā,
Zemei atveroties un ellei tos saņēmot.
Un šeit mums varētu būt ļoti piemērots iemesls sevi norāt,
Bet tie, kuri darīja Tā Kunga gribu, iemantoja Apsolīto zemi.

Tajās dienās bija daudzi cienītie,
Kā Dāvids, ķēniņš Salamans,
Jesaja, Jeremija un daudzi citi,
Kuri cīnījās par ticību un aizstāvēja to.
Bija tikai viena tauta, Dieva izvēlēta no visas pasaules vidus.
Ienaidnieki bija lielā skaitā apkārt, kuri viņus vajāja:

Mums ir daudz lietas šajā mācībā, kas cienīgas mūsu iemācīšanās un atdarināšanas,
Kad viņi turēja likumu un pavēles,
Dievs cīnījās par viņiem pret citām tautām;
Bet, kad viņi grēkoja un darīja ļaunu,
Viņi nomira, tika citu tautu iznīcināti un aizvesti gūstā.
Bet tik ļoti palielinājusies bija šī tauta, un tik ļoti pārpilna ar bagātībām,
Ka viņi atmeta to Kungu,

Tādēļ mēs atrodam šajā mācībā,
Ka Babilonijas ķēniņš viņus ielika cietumā,
Kur tie bija apspiesti un pakļauti ilgu laiku,

Tad viņi sauca uz to Kungu ar nožēlas pilnām sirdīm,
Un Viņš tos atjaunoja Jeruzalemē,
Bet daži tikai bija paklausīgi un turēja likumu,
Un bijās aizvainot savu Kungu.
Jā, daži tur bija, kas bija vīri pilni viltus un melu,
Citiem vārdiem sakot, farizeji un citi, kuri bija lietpratīgi Rakstos,
Viņi turēja likumu (kā skaidri redzams)
Tikai tāpēc, lai pasaule to varētu redzēt un lai būtu vairāk cienīti.
Bet maz vērtības ir šai cieņai, kas drīz pazūd.

Ticība dzimšanai no jaunavas

Tad svētie un tie, kuri bija taisni un labi, tika vajāti,
Un tie lūdza Kungu ar saucieniem un asarām,
Ka viņš nāktu uz zemes un izglābtu šo pasauli,
Jo visa cilvēcē bija ceļā uz pazušanu.
Tad Dievs sūtīja eņģeli cienījamai jaunavai, kurai bija ķēnišķīga izcelsme,
Tas saldi sveicināja viņu, saskaņā ar Tā pavēli, kas viņu bija sūtījis,
Un pēc tam teica viņai: "Nebaidies, Marija,
Jo Svētais Gars tevi apēnos,
Tu dzemdēsi Dēlu, kuru tu sauksi Jēzus,
Viņš izglābs Savu tautu no tās grēkiem."

Deviņus mēnešus godātā jaunava nesa viņu savās miesās,
Bet, lai viņa netiktu publiski pazemota, viņa tika Jāzēpa apprecēta,
Šķīsta bija šī jaunava un Jāzeps arī.
Bet šim mums vajag ticēt, jo Raksti to saka,
Ka viņi lika bērnu silītē, kad tas bija dzimis,
Viņi ietina Viņu autiņos un deva ļoti nabadzīgu pajumti.
Šeit var norāt tos mantkārīgos un skopos cilvēkus,
Kuri nekad nebeidz krāt bagātības kaudzē.

Tur notika daudzi brīnumi, kad tas Kungs piedzima:
Austrumos parādījās zvaigzne trim gudrajiem.
Gods tika dots Dievam augstībā, un miers virs zemes labajiem.
Pēcāk mazais bērns cieta no vajāšanām,
Bet bērns pieauga piemīlībā un vecumā,
Un dievišķā gudrībā, kurā viņš bija mācīts,
Un aicināja divpadsmit apustuļus, kuri pareizi tā tika saukti,
Un izmainīja likumu, ko Viņš deva pirms tam:
Viņš to neizmainīja, lai tas tiktu atmests,
Bet atjaunoja to, lai tas tiktu labāk turēts;

Ticība kristībai

Viņš saņēma kristību, lai dotu glābšanu,
Un pavēlēja apustuļiem kristīt tautas
Jo tad sākās atjaunošanas.

Senais likums aizliedza apgānīšanu un laulības pārkāšanu,

Bet jaunais norāja skatīšanos un kārošanu pēc sievietes,

Vecajam likumam bija vara anulēt laulību,
Un pieļāva šķiršanās rakstu došanu,
Bet jaunā ticība sludina - tev nebūs šķirtu precēt,
Un ko Dievs ir savienojis, lai neviens cilvēks neatšķir.

Vecais likums nolādēja neauglīgu klēpi,
Bet jaunais iesaka saglabāt nevainību,
Vecais likums aizliedz tikai nepatiesi zvērēt,
Bet jaunais - zvērēt vispār,
Un ka tavai runai jābūt nekam citam kā "jā" un "nē".

Vecais likums pavēl cīnīties pret ienaidniekiem, un atmaksās ļaunu ar ļaunu,
Bet jaunais saka: "Neatīb sevi,
Bet atstāj atiebšanu savam Debesu Ķēniņam.
Un ļauj dzīvot mierā tiem, kuri tevi sāpina,
Tad tu atradīsi piedošanu pie Debesu Ķēniņa."
Vecais likums saka: "Tev būs mīlēt savu draugu un ienīst savu ienaidnieku",
Bet jaunais saka: "Tev vairāk tā nebūs darīt,
Bet tev būs mīlēt savus ienaidniekus un darīt labu tiem, kas tevi ienīst,
Un lūgt par tiem, kuri tevi vajā un meklē iemeslu pret tevi,
Lai jūs būtu sava Tēva, kurš ir Debesīs, bērni.

Vecais likums saka: "Sodiet ļaundarus!",
Bet jaunais saka: "Piedodiet visiem cilvēkiem,
Un jūs atradīsit piedošanu pie Visvarenā Tēva,
Jo ja jūs nepiedosiet, tad jūs netiksiet izglābti."
Nevienam nevajadzētu nogalināt vai ienīst kādu,
Vēl jo vairāk nevajadzētu izsmiet vienkāršo vai nabago vīru,
Kā arī nicināt svešinieku, kurš nāk no tālienes.
Jo šajā pasaulē mēs visi esam ceļinieki,
Tāpēc mums visiem, kas esam brāļi, vajadzētu kalpot Dievam.
Un šis ir jaunais likums, ko Jēzus Kristus teica, ka mums vajag turēt.

Un Viņš aicināja apustuļus un pavēlēja viņiem,
Iet viscaur pasaulei un mācīt visas tautas,
Sludināt jūdiem un grieķiem, un visai cilvēcei,
Un Viņš deva viņiem varu pār čūskām,
Izdzīt velnus, dziedināt slimos,
Uzcelt mirušos, un šķīstīt spitālīgos,
Un darīt citiem tā, kā Viņš bija darījis viņiem:
Neturēt ne zeltu, ne sudrabu,
Bet būt apmierinātiem ar ēdienu un apģērbu,
Mīlēt citam citu, un būt mierā.

Tad Viņš apsollīja viņiem Debesu Valstību,
Un arī tiem, kuri bija garā nabagi:

Bet Viņš, kuram bija jāzina, kuri tie bija, ātri saskaitīja tos,
Kuri paši izvēlējušies būt nabagi,
Tad Viņš tiem izstāstīja, kam jānotiek,
Kā Viņam būs mirt un pēc tam augšāmcelties.
Un Viņš stāstīja viņiem par zīmēm un brīnumiem,
Kuriem jānotiek pirms nāk beigas.

Atbalsta Bībeles lasīšanu

Daudzas izcilas līdzības Viņš uz tiem un uz tautu runāja,
Kas rakstītas Jaunajā Derībā.
Bet ja mēs gribam mīlēt Kristu, un pazīt Viņa mācību,
Mums jāskatās un jālasa Raksti.
Tur mēs varam atrast, kad mēs tos lasām,
Ka tikai laba darīšanas dēļ Kristus tika vajāts:
Viņš uzcēla mirušos ar Dievišķu spēku,
Viņš darīja aklos redzīgus, kas nekad līdz tam nebija pieredzēts,
Viņš šķīstīja spītālīgos, un darīja kurlos dzirdīgus,
Viņš izdzina velnus, darot daudz brīnumu,
Un par tik, par cik vairāk Viņš darīja labu, par tik Viņš vairāk arī tika vajāts.

Farizeji bija tie, kas Viņu vajāja,
Un Hēroda ļaudis, un citi - garīdzniecības pārstāvji:
Jo tie Viņu apskauda, jo Viņam sekoja tauta,
Jo tā ticēja Viņam un Viņa pavēlēm.
Viņi meklēja, kā varētu un nodot Viņu visnežēlīgākajai nāvei,
Un šī iemesla dēļ tie runāja ar Jūdasi un noslēdza vienošanos ar viņu
Nodot Viņu par trīsdesmit sudraba gabaliem.
Tad Jūdass, būdams alkatīgs, izstrādāja nodevību,
Un nodeva savu Kungu tiem ļaunajiem vīriem.

Ticība atpestīšanai Kristus asinīs

Jūdi bija tie, kuri Viņu piesita krustā,
Pienaglojot Viņa pēdas un plaukstas,
Uzliekot ērkšķu vainagu uz Viņa galvas,
Un runājot daudzus pārmetumus, viņi To zaimoja.
Un kad Viņš teica, ka ir izslāpis,
Tie deva Viņam dzert žulti un etiķi.

Mocības bija tik rūgtas un sāpīgas,
Ka dvēsele nošķīrās no ķermeņa, lai glābtu grēciniekus.
Kad ķermenis bija to izcietis, tas karājās tur pie krusta,
Divu noziedznieku vidū.
Viņi darīja Viņam četrus ievainojumus, neskaitot pārējos sitienus.
Un pēc tā, piekto, lai piepildītu lietu,
Jo viens no kareivjiem nāca un caurdūra Viņa sānu,
Un uzreiz izplūd ūdens un asinis sajauktas kopā,
Pēc kā visi apustuļi aizbēga, bet viens atgriezās,
Un tur bija kopā ar divām sievietēm tuvu pie krusta,

Un visi bija lielās bēdās, visvairāk Viņa māte,

Ticība augšāmcelšanai

Kad viņa redzēja savu Dēlu mirušu un kailu, piesistu pie krusta.
Viņš tika labu cilvēku aprakts, un ļauno apsargāts.
Viņš uzcēlās no kapa trešajā dienā,
Un parādījās saviem mācekļiem, kā Viņš tiem bija teicis,
Tad tie bija liela prieka pārņemti, kad tie redzēja Kungu,
Un saņēma apstiprinājumu, jo iepriekš viņi stipri baidījās,
Un Viņš sarunājās ar tiem līdz dienai, kad Viņš uzkāpa Debesīs,
Tad mūsu Glābējs pacēlās godībā,
Un teica Saviem mācekļiem un citiem sekotājiem,
Ka līdz pasaules galam Viņš būs pie viņiem.

Ticība Svētajam Garam

Bet Vasarsvētku dienā Viņš tos atcerējās,
Un sūtīja tiem Svēto Garu, kas ir Mierinātājs,
Un mācīja apustuļus pēc dievišķās mācības,
Un tie saprata valodas un svētos Rakstus,

Ticība taisnošanai caur ticību

Un tad tie atcerējās, ko Viņš bija teicis.

Viņi runāja bez bailēm par Kristus mācību,
Tie sludināja jūdiem un grieķiem, darīdami daudz brīnumus,
Un kristīja tos, kuri ticēja Jēzus Kristus vārdam.
Tad tur bija cilvēki, kas no jauna bija atgriezušies,
Viņus sauca kristieši, jo viņi ticēja Kristum.
Bet mēs šeit atrodam, ka Raksti saka,
Ka jūdi un arābi smagi viņus vajāja,
Bet apustuļi bija tik stipri Tā Kunga bijībā,
Un vīri un sievas, kuri bija kopā ar viņiem,
Ka ar visu to, tie neatmeta ne runāšanu, ne darīšanu,
Lai vai kas no tā nāktu, ka viņiem varētu būt Jēzus Kristus.

Mocības bija milzīgas, saskaņā ar to, kas ir rakstīts,
Tikai tāpēc, ka viņi mācīja Jēzus Kristus ceļu.
Bet par vajātājiem mums nevajag daudz brīnīties,
Jo viņiem nebija ticība mūsu Kungā Jēzū Kristū,
Tāpat kā tiem, kuri tagad meklē iemeslu lai vajātu svētos,
Tiem vajadzētu būt kristiešiem, bet tie neizskatās tādi.
Un tajā tie tiek vainoti, jo viņi vajā un apcietina labos,
Jo nekur tas nav atrodams,
Ka svētie būtu kādu vajājuši vai apcietinājuši.

Tad pēc apustuļiem bija kādi noteikti mācītāji,
Kuri mācīja Jēzus Kristus, mūsu Glābēja, ceļu.
Un tādi ir atrodami pat šodien,

Bet ir zināms, ka tādi ir tikai pavisam daži,
Kuriem ir liela vēlēšanās mācīt Jēzus Kristus ceļu,
Bet tie ir tik ļoti vajāti, ka viņi spēj darīt tikai mazliet,
Tik daudz ir viltus kristieši, akli kļūdu dēļ,
Un vēl vairāk nekā pārējie tie, kuri ir mācītāji,
Jo tie vajā un ienīst tos, kuri ir labāki nekā viņi paši,
Un ļauj mierīgi dzīvot tiem, kuri ir viltus krāpnieki.
Bet pēc šī mēs varam zināt, ka tie nav labi mācītāji,
Jo tie nemīl avis, bet tikai to vilnu.

Raksti saka, un tas ir acīmredzams,
Ka ja kāds vīrs mīl tos, kuri ir labi,
Viņam vajadzētu mīlēt Dievu un Jēzu Kristu.
Tāds nenolādēs, nezvērēs, nemelos,
Viņš nepārkāps laulību un nenogalinās,
Viņš nepiekrāps savu kaimiņu,
Un neatriebis sevi saviem ienaidniekiem,
Tāds cilvēks tiek saukts valdensietis, un ir cienīgs tikt sodīts,
Un viņi atrod iemeslu caur meliem un pievilšanu
Atņemt viņam to, ko viņš ir dabūjis no sava taisnā darba.
Lai vai kā, tas kurš tiek tā vajāts Kunga bijības dēļ,
Ļoti stiprinās apdomājot,
Ka Debesu Valstība tiks dota viņam pasaules beigās.
Tad viņam būs godības pilnība, atlīdzinot par visu šādu negodu.

Bet šeit ir skaidri parādīta to cilvēku ļaunums,
Kuri nolād, melo un zvēr,
Tie, kuri bieži liek savu naudu, lai gūtu augļotāja peļņu, tie nogalina un pārkāpj laulību, un
atriebj tiem, kuri tos ievainojuši,
Tādus citi sauc par labiem cilvēkiem, un uzskata par uzticamiem.
Bet lai viņš pielūko, ka beigās viņš nav pievilts,
Kad viņš ir saņēmis nāves sitienu un nāve sagrābj viņu,
Un viņš kļūst gandrīz kā mēmais.

(Obligātās) grēksūdzes un absolūcijas noraidīšana

Tad viņš vēlas, lai priesteris viņu atzīst,
Bet, saskaņā ar Rakstiem, viņš ir kavējies pārāk ilgi, jo Raksti mums pavēl,
Atgriezties, kamēr mums ir laiks, un neatlikt to līdz pēdējam:
Priesteris jautā viņam, vai viņam ir kāds grēks,
Viņš atbild divus vai trīs vārdus un drīz ir beidzis,
Priesteris saka viņam, ka viņam nevar tikt piedots,
Ja viņš neatjaunojas, un rūpīgi neizmeklē savas vainas:
Kad viņš to dzird, viņš ir ļoti satricināts,
Un domā pie sevis, ka, ja nu viņš pilnībā atjaunosies,
Tad ko viņš atstās saviem bērniem un ko teiks pasaule?
Tad viņš pavēl saviem bērniem izmeklēt viņu vainas,
Un nopērk no priestera viņa grēkatlaidi.

Lai arī viņam ir tūkstoš citas dzīves un vairāk nauda,
Tomēr priesteris viņu atlaiž par simts pensiem,
Un dažreiz arī par mazāku cenu, kad viņš nevar vairāk iegūt,
Stāstot lielu stāstu, un apsolot viņam piedošanu,
Un to, ka viņš teiks misi par viņu un viņa senčiem,
Un viņš piedod tiem, neatkarīgi no tā, vai tie ir taisni vai ļauni,
Liekot savu roku uz viņu galvām,
(Bet kad viņš aiziet no viņiem, viņš ļoti priecājas)
Un saka sev, ka viņš ir ļoti labi atlaidis grēkus.

Bet, ak vai, viņi ir skumji atzinušies, bet tāpat ir kļūdaini,
Un noteikti tiks pievilti ar šādu grēkatlaidi,
Un tas, kurš liek viņiem tā ticēt, grēko uz nāvi.

Pāvesta pārākuma noraidīšana

Jo es uzdrīkstos teikt, un tas ir ļoti patiesi,
Ka nevienam pāvestam, kas ir pastāvējis no Silvestera līdz šai dienai,
Un nevienam kardinālam, bīskapam, abatam un līdzīgam,
Nav vara atlaist grēkus vai piedot
Kaut vienu grēku kādai radībai,
Jo tas ir vienīgi Dievs, kurš piedod. un neviens cits.
Bet šo vajadzētu darīt tiem, kuri ir mācītāji,
Viņiem vajadzētu sludināt cilvēkiem un lūgt ar viņiem,
Un bieži viņus barot ar dievišķo mācību,
Un stingri disciplinēt grēciniekus,
Pasludinot, ka viņiem ir jāatgriežas.
Pirmkārt, ka viņiem jāizsūdz savi grēki atklāti un pilnībā,
Un ka viņiem jāatgriežas šajā esošajā dzīvē,
Ka viņiem jāgavē un jādod žēlastības dāvanas, un jālūdz ar dedzīgu sirdi,
Jo caur šīm lietām dvēsele atrod glābšanu:

Tādēļ mums, kristiešiem, kuri ir grēkojuši
Un atmetuši Jēzus Kristus likumu,
Kuri nav turējuši ne bijību, ne ticību, ne mīlestību,
Mums ir jāizsūdz savi grēki bez kavēšanās,
Mums vajag labot ar raudāšanu un nožēlu
Tos pārkāpumus, ko mēs esam izdarījuši, un tos trīs nāves grēkus:
Acu kārību, miesas kārību un dzīves lepnību,
Caur ko mēs esam darījuši ļaunu.
Mums jātur šis ceļš.

Ja mēs gribam mīlēt un sekot Jēzum Kristus,
Mums ir jābūt garīgi sirds nabadzībai,
Mums jāamīl labprātība un pazemīgi jākalpo Dievam,
Jo, tā mēs varam sekot Jēzus Kristus ceļam
Un pārvarēt savus ienaidniekus.

Šajā mācībā ir īss trīs likumu uzskaitījums,

Ko Dievs deva pasaulei,
Pirmais likums norāda cilvēkam, kuram ir spriestspēja un saprāts,
Pazīt Dievu un lūgt savu Radītāju.
Jo tas, kuram ir tikai spriestspēja, var pie sevis domāt,
Ka viņš nav radījis ne sevi, ne ko citu:
Bet tas, kuram ir gan spriestspēja, gan saprāts, var zināt,
Ka ir viens Kungs Dievs, kurš radīja visu pasauli,
Un, Viņu pazīstot, viņam Viņš ir ļoti jāgodina,
Zem lāsta ir tie, kuri to nedara.
Otrais likums, ko Dievs deva Mozum,
Māca mums būties Dievu, un kalpot Viņam ar visu mūsu spēku,
Jo Viņš notiesā un soda katru vienu, kas izdara pārkāpumus.
Bet trešais likums, kas ir šajā laikā,
Māca mums mīlēt Dievu un šķīsti kalpot Viņam,
Jo viņš gaida uz grēcinieku un dod viņam laiku,
Ka viņš varētu atgriezties šajā dzīvē.

Sargieties no antikrista

Attiecībā uz jebkuru citu likumu, kas nāks pēc tam, kad mums vairs nebūs neviena,
Paturi tikai to, lai līdzinātos Jēzum Kristum un darītu Viņa gribu,
Un cieši turi to, ko Viņš mums pavēl,
Un esi tiešām brīdināts, kad antikrists nāks,
Lai mēs neticētu ne viņa vārdiem, ne viņa darbiem.

Tāpat, saskaņā ar Rakstiem, jau ir daudzi antikristi,
Jo visi, kuri ir pret Kristu, ir antikristi.
Daudzas zīmes un lieli brīnumi būs no šī laika līdz Tiesas Dienai,
Debesis un Zeme sadegs, un visi dzīvie nomirs.
Pēc tā visi augšāmcelsies mūžīgai dzīvei,
Un viss uzceltais tiks nolīdzināts.

Ticība mūžīgajam sodam

Tad būs pēdējā Tiesa,
Kad Dievs atšķirs Savus cilvēkus, saskaņā ar to, kas ir rakstīts,
Netaisnajiem Viņš teiks: "Ejiet prom no Manis elles ugunīs, kas nekad neapdzīsīs,
Ar mokošiem sodiem, kas tur tiks kārtoti,
Ar lieliem sāpju daudzumiem un skarbām mocībām,
Jo jūs tiksiet nolādēti bez atpakaļceļa."
No tā Dievs mūs izglābs, ja tā būs Viņa svētā griba,
Un dos mums dzirdēt to, ko Viņš teiks saviem izredzētajiem bez kavēšanās:
"Nāciet šeit, mana Tēva svētītie,
Iemantojiet Valstību, kas jums sagatavota no pasaules sākumiem,
Kur jums būs prieks, bagātība un gods."

Lai tas labpatīk tam Kungam, kurš radīja pasauli,
Ka mēs būtu Viņa izredzēto vidū un mājotu Viņa pagalmos mūžīgi!

Lai slavēts ir Dievs. Āmen.